

Ki Tisa כִּי תִשָּׂא When you elevate

Shemot/Exodus 30:11-34:35

We begin this week with the command for the census along with its potential danger for noncompliance:

Shemot 30:11 Then יהוה spoke to Moshe, saying: 12 “When you take the census (ki tisa - כִּי תִשָּׂא) of the children of Israel for their number (paqad - פָּקַד), then every man shall give a ransom for his soul to יהוה, when you number (paqad - פָּקַד) them, that there may be no plague among them when you number them.

יהוה wasn't kidding about this. This is confirmed by an event in 2 Samuel when the ill-fated census ordered by King David led to a plague and the deaths of 70,000 Israelites:

2 Samuel 24:1 ... “Go, number Israel and Judah.”... 3 And Joab said to the king, “Now may יהוה your Elohim add to the people a hundred times more than there are, and may the eyes of my adonai the king see it. But why does my adonai the king desire this thing?” 4 Nevertheless the king's word prevailed against Joab and against the captains of the army. Therefore Joab and the captains of the army went out from the presence of the king to count (paqad - פָּקַד) the people of Israel....10 And David's heart condemned him after he had numbered the people. So David said to יהוה, “I have sinned greatly in what I have done; but now, I pray, O יהוה, take away the iniquity of Your servant, for I have done very foolishly.”...15 So יהוה sent a plague upon Israel from the morning till the appointed time. From Dan to Beersheba seventy thousand men of the people died.

So why is it dangerous to count Israelites? Many explanations are suggested, but let's consider why nations normally take a census of their population. A census will show how much money can be raised by taxes. How many people there are determines how many soldiers can be drafted into the army. Or taking a census can simply be for demographic reasons in determining the growth or decline of a nation. Behind any count is the thought – there is strength in numbers. The more people we have, the more power, strength, or importance we ascribe to a people.

Today, the known Israelite population in the world is a very small number. The Jews are a fifth of a percent of the world population. Moshe made reference to their size in Devarim:

Devarim/Deuteronomy 7:7 “יהוה did not set His love on you nor choose you because you were more in number than any other people, for you were the least of all peoples;

Ki Tisa כִּי תִשָּׂא Wanneer u opheft

Shemot/Exodus 30:11-34:35

Wij beginnen deze week met het gebod voor de telling samen met het potentieel gevaar voor tegenstribbelen:

Shemot 30:11 Toen sprak יהוה tot Moshe, zeggende: 12 “Wanneer u de het aantal opneemt (ki tisa - כִּי תִשָּׂא) van de kinderen van Israël voor hun getal (paqad - dq; P'), dan zal elke mens een losgeld voor zijn ziel aan יהוה geven, wanneer u hen telt (paqad - dq; P), opdat er geen plaag onder hen kan zijn wanneer u hen telt.

יהוה maakte hierover geen grapje. Dit wordt bevestigd door een gebeurtenis in 2 Samuel toen de noodlottige telling, door Koning David bevolen, tot een plaag en de dood van 70.000 Israëlieten leidde:

2 Sam. 24:1 ... Ga, tel Israël en Judah. “... 3 En Joab zei tot de koning: “Moge nu יהוה uw Elohim aan het volk toevoegen honderd keer meer dan er zijn en moge de ogen van mijn adonai de koning het zien. Maar waarom wenst mijn adonai de koning dit?” 4 Het woord van de koning haalde het niettemin op Joab en op de kapiteins van het leger. Daarom gingen Joab en de kapiteins van het leger uit van de aanwezigheid van de koning om het volk van Israël te tellen (paqad - פָּקַד) 10 En het hart van David veroordeelde hem nadat hij het volk had geteld. Dus zei David tot יהוה: “Ik heb zeer gezondigd in wat ik heb gedaan; maar nu bid ik, O יהוה, neem de ongerechtigheid van Uw dienaar weg, want ik heb zeer dwaas gedaan.”... 15 Dus zond יהוה een plaag op Israël van de ochtend tot de vastgestelde tijd. Van Dan tot Beersheba zeventig duizend mensen van het volk.

Dus, waarom is het gevaarlijk om Israëlieten te tellen? Vele verklaringen worden voorgesteld, maar laten we even overwegen waarom naties normaal een telling van hun bevolking verrichten. Een telling zal tonen hoeveel geld door belastingen kan worden geïnd. Hoeveel mensen er zijn bepaalt hoeveel militairen in het leger kunnen worden opgesteld. Of het tellen kan eenvoudig om demografische redenen zijn in het bepalen van de groei of de afname van een natie. Achter elke telling schuilt de gedachte - er is sterkte in aantallen. Hoe meer volk wij hebben, des te meer macht, sterkte, of belang wij aan een volk toeschrijven.

Vandaag, is de Israëlitische bevolking in de wereld zover wij weten een zeer klein aantal. De Joden zijn een vijfde van een percent van de wereldbevolking. Moshe wees op hun grootte in Devarim:

Devarim/Deut. 7:7 יהוה legde Zijn liefde niet op u, noch verkoos u omdat u meer in aantal dan enig ander volk was, want u was het kleinste van alle volkeren;

Have you ever taken a look at a map of the Middle East? Can you even FIND Israel? It's a very small sliver of land in a sea of unfriendly Moslem nations. If the Jews believed that there was strength in numbers, they would have certainly disappeared due to despair. What then determines the strength of a people? Let's look again at what the Almighty asks for:

***Shemot 30:13** "This is what everyone among those who are numbered (paqad - פָּקַד) shall give: half a shekel according to the shekel of the sanctuary (a shekel is twenty gerahs). The half-shekel shall be an offering to יהוה .*

The strength of the people is estimated by their contributions for the Sanctuary. Remember the Sanctuary is really a picture of the Almighty's people, therefore, we could say that the strength of the Israelites is estimated by the contributions that they make for their society. The creativity of the Jewish people has contributed and shaped Western civilization. They have been a blessed people. For more on their contributions including their numerous Nobel prizes, check out this website for a PowerPoint presentation: www.slideshare.net/sol613/israel-2009-noemi-presentation-929560

The Father seems to like making His power known through small groups of people. There is an event in the book of Judges that embodies this truth when Elohim calls on Gideon to wage war against the Midianites. Gideon assembled an army of 32,000 people which יהוה begins to whittle down. Let's read the story:

***Judges 7:2** And יהוה said to Gideon, "The people who are with you are too many for Me to give the Midianites into their hands, lest Israel claim glory for itself against Me, saying, 'My own hand has saved me.'" 3 "Now therefore, proclaim in the hearing of the people, saying, 'Whoever is fearful and afraid, let him turn and depart at once from Mount Gilead.'" "And twenty-two thousand of the people returned, and ten thousand remained." 4 But יהוה said to Gideon, "The people are still too many; bring them down to the water, and I will test them for you there. Then it will be, that of whom I say to you, 'This one shall go with you,' the same shall go with you; and of whomever I say to you, 'This one shall not go with you,' the same shall not go." 5 So he brought the people down to the water. And יהוה said to Gideon, "Everyone who laps from the water with his tongue, as a dog laps, you shall set apart by himself; likewise everyone who gets down on his knees to drink." 6 And the number of those who lapped, putting their hand to their mouth, was three hundred men; but all the rest of the people got down on their knees to drink water. 7 Then יהוה said to Gideon, "By the three hundred men who lapped I will save you, and deliver the Midianites into your hand. Let all the other people go, every man to his place."*

Hebt u ooit op een kaart van het Midden-Oosten gekeken? Kunt u zelfs Israël VINDEN? Het is een zeer kleine strook land in een zee van vijandige Moslimnaties. Als de Joden geloofden dat er sterkte in aantallen was, zouden zij zeker verdwenen zijn t.g.v. wanhoop. Wat bepaalt dan de sterkte van een volk? Laten we opnieuw kijken naar wat de Almachtige vraagt:

***Shemot 30:13** Dit is wat iedereen onder hen die geteld zijn (paqad - פָּקַד) zal geven: een halve shekel volgens de shekel van het heiligdom (een shekel is twintig gerahs). De halve shekel zal een gave aan יהוה zijn.*

De sterkte van het volk wordt geschat door hun bijdragen voor het Heiligdom. Herinner u dat het Heiligdom echt een beeld van het volk van de Almachtige is, daarom zouden wij kunnen zeggen dat de sterkte van de Israëlieten wordt geschat door hun bijdragen aan hun gemeenschap. De creativiteit van het Joodse volk heeft bijgedragen en gestalte gegeven aan de Westerse beschaving. Zij zijn heilig volk geweest. Voor meer over hun bijdragen, incl. hun talrijke Nobelprijzen, zie de Powerpointpresentatie op deze website: www.slideshare.net/sol613/israel-2009-noemi-presentation-929560

De Vader lijkt ervan te houden om Zijn macht via kleine groepen mensen bekend te maken. Er is een gebeurtenis in het boek Richteren dat deze waarheid belichaamt wanneer Elohim Gideon oproept om oorlog te voeren tegen de Midjanieten. Gideon verzamelde een leger van 32.000 man waar יהוה begint van af te doen. Laten we het verhaal lezen:

***Richt. 7:2** En יהוה zei tot Gideon: "Het volk dat bij u is, is teveel voor Mij om de Midjanieten in hun handen te geven, tenzij Israël glorie voor zichzelf tegen Mij opeist, zeggend: 'Mijn eigen hand heeft me gered.'" 3 Nu, kondig daarom in het gehoor van het volk af, zeggend: 'Wie bevreesd en bang is, laat hem meteen omkeren en van de berg Gilead vertrekken.' En tweeëntwintig duizend van het volk keerden terug, en tienduizend bleven. 4 Maar יהוה zei tot Gideon, de "Het volk is nog met teveel; doe hen afdalen tot het water, en daar zal Ik hen voor u testen. Dan zal het zijn, dat van wie Ik tot u zeg: 'Deze zal met u gaan', die zal met u gaan; en van wie Ik tot u zeg: 'Deze zal niet met u gaan', die zal niet gaan." 5 Dus bracht hij het volk naar beneden aan het water. En יהוה zei tot Gideon: "Iedereen die van het water met zijn tong likt, zoals een hond likt, zult u afzonderen; eveneens iedereen die neerknielt om te drinken." 6 En het aantal van hen likten, die hun hand aan hun mond zetten, waren drie honderd mensen; maar al de rest van het volk knielde neer op hun knieën om water te drinken. 7 Toen zei יהוה tot Gideon: "Door de drie honderd mensen die likten zal Ik u redden, en de Midjanieten in uw hand overleveren. Laat alle anderen gaan, ieder naar zijn plaats."*

When we belong to Israel, no matter what our numbers, we will be a majority with יהוה as our commander. It becomes a battle of faith. . . it depends on the heart, mind, and soul. It depends on what we are willing to “give” as our contribution to our “Tabernacle” of people.

Let's look a little closer at the half-shekel donation. Everyone must give by Divine command an equal amount. In Shemot 30:12, it is called a “ransom (atonement) for his soul”. Again it is repeated that the half shekel as an offering to make “atonement” for their souls:

***Shemot 30:14** “Everyone included among those who are numbered (paqad - פקד), from twenty years old and above, shall give an offering to יהוה. 15 “The rich shall not give more and the poor shall not give less than half a shekel, when you give an offering to יהוה, to make atonement for your souls. 16 “And you shall take the atonement money of the children of Israel, and shall appoint it for the service of the tabernacle of meeting, that it may be a memorial for the children of Israel before יהוה, to make atonement for your souls.”*

The system of atonement money was created to teach Israel another important principle. We as sinful human beings are born in debt to our Father. He created us, He owns us, and we owe a debt to Him. Redemption is not free and someone has to pay.

The other Hebrew word, however, that is mentioned five times in Shemot 30:12-14 is the word that relates to the act of counting and being counted (paqad - פקד). In other contexts, this word has the sense of “being remembered or brought to mind”:

***Bereshith/Genesis 21:1** And יהוה visited (paqad - פקד) Sarah as He had said, and יהוה did for Sarah as He had spoken.*

***Bereshith 50:25** Then Yosef took an oath from the children of Israel, saying, “Elohim will surely remember (paqad - פקד) you, and you shall carry up my bones from here.”*

In our parasha only those who bring the atonement money will be counted/remembered (פקד). The collected silver from the half shekels was ultimately used for the fashioning of the sockets serving as the bases for the thick plank of acacia wood constituting the Tabernacle's walls. We earlier read about the sockets in Shemot 26:15-25. Now, I'd like to share with you what Brad Scott has to say on his web site (www.wildbranch.org) concerning these sockets and the boards that sit in them as they relate to atonement: (emphasis mine)

“In Shemot 26:15 we are told that the boards are also to be standing up. To most readers that may sound like a silly thing to say or perhaps,

Wanneer wij tot Israël behoren, wat ook ons aantal moge zijn, zullen wij een meerderheid zijn met יהוה als onze bevelhebber. Het wordt een veldslag van geloof. . . het hangt af van het hart, de gedachte en de ziel. Het hangt af van wat wij bereid zijn als onze bijdrage te “geven” aan onze “Tabernakel” of volk.

Laten we de halve-shekel gift wat van dichterbij bekijken. Iedereen moet op Goddelijk bevel een gelijk bedrag geven. In Shemot 30:12 wordt het een “losgeld (verzoening) voor zijn ziel” genoemd. Opnieuw wordt herhaald dat de halve shekel een gift is om “verzoening” voor hun zielen te doen:

***Shemot 30:14** Iedereen inbegrepen onder degenen die geteld zijn (paqad - פקד), vanaf twintig jaar oud en daarboven, zal een gave aan יהוה geven. 15 De Rijken zullen niet meer geven en de armen zullen niet minder dan een halve shekel geven, wanneer u een gave aan יהוה geeft om verzoening voor uw zielen te doen. 16 En u zult het zoengeld van de kinderen van Israël nemen, en het voor de dienst van de tabernakel van samenkomst bestemmen, opdat het een gedenken voor de kinderen van Israël moge zijn, vóór hwhy, om verzoening voor uw zielen te doen.*

Het systeem van zoengeld werd gecreëerd om Israël een ander belangrijk principe te onderwijzen. Wij als zondige menselijke wezens zijn geboren met schuld bij onze Vader. Hij schiep ons, Hij bezit ons, en wij zijn Hem een schuld verschuldigd. Het loskopen is niet gratis en iemand moet betalen.

Het andere Hebreeuwse woord, echter, dat vijf keer in Shemot 30:12-14 wordt vermeld, is het woord dat op de handeling van het tellen en geteld worden (paqad - פקד) betrekking heeft. In andere contexten heeft dit woord de betekenis van “herinnerd worden of in gedachten gebracht worden”:

***Bereshith/Gen. 21:1** En יהוה bezocht (paqad - פקד) Sarah zoals Hij had gezegd, en יהוה deed voor Sarah zoals Hij had gesproken.*

***Bereshith 50:25** Toen nam Yosef een eed van de kinderen van Israël, zeggend: “Elohim zal zich u zeker herinneren (paqad - פקד), en u zult mijn beenderen van opbrengen.”*

In onze parasha zullen slechts zij die het zoengeld brengen worden geteld/herinnerd (פקד). Het verzamelde zilver van de halve shekels werd uiteindelijk gebruikt voor het vormen van de houders die als basissen voor de dikke acaciahouten planken dienen die de Tabernakelmuren vormen. Wij lazen eerder over de houders in Shemot 26:15-25. Nu zou ik met u willen delen wat Brad Scott op zijn website (www.wildbranch.org) te zeggen heeft over deze houders en de planken die erin zitten aangezien zij op verzoening betrekking hebben: (onderlijning van mij)

“In Shemot 26:15 wordt ons verteld dat de planken ook rechtop moeten staan. Voor de meeste lezers zal dit als iets dwaas om te zeggen kunnen klinken of

simply redundant, but the Lord chooses His wording carefully and purposely. He is not just telling us to stand the boards up. The word for standing up is ‘amad (עָמַד). This word is the general term used to express the idea of standing, or especially, to stand still. It is interesting to note the way it is used here, for the boards are expressions of humanity. The word ‘amad is made up of two syllables of which the first is ‘am (אָם), the Hebrew word for people. These people, I mean boards, were to be about fifteen feet high and a little over two feet wide. They were to be ‘set in order one against each other’. Now, this is a most interesting and misleading phrase, unless it is seen in Hebrew and then a fascinating picture comes to light. The phrase in Hebrew is, mishilabot ‘ishshah ‘el-‘echotah (מִשְׁלַבֹּת אִשָּׁה אֶל-אָחֹתָהּ). Literally, this says “and equally connected, each one to its sister”..... Now we must go back and recall that this tabernacle that will be physically constructed here on earth is taken from a pattern seen by Moshe in heaven. It was commanded by God to be precisely made in EVERY detail, because it would be a pattern for the ultimate tabernacle, the Messiah, and of course, we ourselves. See Hebrews 8:1-6. When we see the Brit Chadashah’s use of this tabernacle then we can go back and see why such detail was revealed.

But it gets even more awesome. Each board was to have two tenons at the ends of which each tenon was placed in a silver socket. The word for tenon is yated (יָתֵד). This word means a pin, nail or fastener, or literally that which connects. This is what held or fastened Yeshua to a tree, and it is precisely this lifegiving selfless act that holds His people together as well. There is one sidebar I would like to mention, however. If you are reading the Masoretic text or typical Interlinears you will notice that this word is actually misspelled here. Instead of yated (יָתֵד) they have yadot (יָדוֹת). This is very interesting in that this is the word for ‘hand’. A very striking mistake, or is it a mistake? Is it possible that what we have here is a picture of the habitation of God in a body of brothers and sisters standing side by side equally joined, hand in hand, supporting a heavenly tabernacle?

Ephesians 2:19 *Now, therefore, you are no longer strangers and foreigners, but fellow citizens with the saints and members of the household of Yah, 20 having been built on the foundation of the apostles and prophets, Messiah Yeshua Himself being the chief cornerstone, 21 in whom the whole building, being joined together, grows into a holy temple in Adonai, 22 in whom you also are being built together for a dwelling place of Yah in the Spirit.*

misschien, eenvoudig overbodig, maar de Here kiest Zijn verwoording zorgvuldig en met doelgericht. Hij zegt niet alleen maar de planken rechtop te zetten. Het woord voor rechtop staan is ‘amad’ (עָמַד). Dit woord is de algemene term die wordt gebruikt om de gedachte uit te drukken van staan, of vooral, stilstaan. Het is interessant om de manier op te merken waarop het hier wordt gebruikt, want de planken zijn uitdrukkingen van de mensheid. Het woord ‘amad’ bestaat uit twee lettergrepen waarvan de eerste ‘am’ (אָם) is, het Hebreeuwse woord voor mensen. Deze mensen, ik bedoel planken, moesten ongeveer vijftien voet hoog (4m57) en iets meer als twee voet (61cm) breed zijn. Zij moesten ‘geordend tegen elkaar geplaatst’ worden. Nu, is dit een hoogst interessante en misleidende uitdrukking, tenzij ze in het Hebreeuws wordt gezien en dan komt een fascinerend beeld aan het licht. De uitdrukking is in het Hebreeuws, mishilabot ‘ishshah ‘el-‘echotah (מִשְׁלַבֹּת אִשָּׁה אֶל-אָחֹתָהּ). Letterlijk zegt dit “en in dezelfde mate verbonden, elke met zijn zuster” ... Nu moeten wij teruggaan en eraan denken dat dit tabernakel dat hier fysiek op aarde zal geconstrueerd komt van een patroon dat door Moshe in de hemel is gezien. Het werd bevolen door God om in ELK detail precies te maken, omdat het een patroon voor de uiteindelijke tabernakel, de Messiah, en natuurlijk, wijzelf zou zijn. Zie Hebr. 8:1-6. Wanneer wij het Brit Chadashah (NT) gebruik van dit tabernakel zien dan kunnen wij teruggaan en zien waarom dergelijk detail werd geopenbaard.

Maar het wordt zelfs nog fantastischer. Elke plank moest twee pennen op de einden hebben waarvan elke pen in een zilveren houder werd geplaatst. Het woord voor pen is yated (יָתֵד). Dit woord betekent een pin, spijker of bevestigingsmiddel, of letterlijk dat wat verbindt. Dit is wat Yeshua op een boom hield of eraan vastmaakte, en het is precies deze leven gevende onzelfzuchtige daad die eveneens Zijn volk samen houdt. Er is nochtans één kanttekening die ik zou willen plaatsen. Als u de Masoretische of de bekende Interlineaire tekst leest zult u vaststellen dat dit woord hier eigenlijk verkeerd wordt geschreven. In plaats van yated (יָתֵד) hebben zij yadot (יָדוֹת). Dit is zeer opmerkelijk in zoverre dat dit het woord voor ‘hand’ is. Een zeer opvallende fout, of is het een fout? Is het mogelijk dat wat wij hier een beeld hebben van de inwoning van God in een lichaam van broers en zusters, zij aan zij staand, gelijk verbonden, hand in hand, een hemelse tabernakel overeind houdend?

Ef. 2:19 *Nu, daarom, bent u niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers met de heiligen en leden van het huishouden van Yah, 20 gebouwd zijnde op het fundament van de apostelen en profeten, Messiah Yeshua Zelf de belangrijkste sluitsteen zijnde, 21 in wie het gehele gebouw, aan een verbonden zijnd, uitgroeit tot een heilige tempel in Adonai, 22 in wie u ook wordt samengebouwd voor een verblijfplaats van Yah in de Geest.*

Hebrews 3:1 Therefore, holy brethren, partakers of the heavenly calling, consider the Apostle and High Priest of our confession, Messiah Yeshua, 2 who was faithful to Him who appointed Him, as Moshe also was faithful in all His house. 3 For this One has been counted worthy of more glory than Moshe, inasmuch as He who built the house has more honor than the house. 4 For every house is built by someone, but He who built all things is Elohim. 5 And Moshe indeed was faithful in all His house as a servant, for a testimony of those things which would be spoken afterward, 6 but Messiah as a Son over His own house, whose house are we if we hold fast the confidence and the rejoicing of the hope firm to the end.

Can you see the consistent reference back to Moshe and the tabernacle in these descriptions of the nature of the body of Messiah? Is it just a coincidence that when God takes upon the flesh of men and dwells among us He chooses to be a carpenter? By the way, the Hebrew used there suggests an architect or designer rather than a carpenter. In 1 Kefa (Peter) 2:5-6, Kefa reminds us again who we are. “Ye also, as living stones, are built up a spiritual house, a holy priesthood, to offer up spiritual sacrifices, acceptable to God by Yeshua the Messiah...” And finally Sha’ul (Paul) tells us in 2 Corinthians 5:1, ‘For we know that if our earthly house of this tabernacle were dissolved, we have a building of God, a house not made with hands, eternal in the heavens.’

All of these boards are set in ‘adenehem kaseph’ (אֲדֵנֵיהֶם כֶּסֶף). These are silver sockets. The word for socket used here is ‘eden’ (אֲדֵן) which is translated in this form as socket everywhere in Scripture. Its literal meaning is to sustain or provide a base. It is no coincidence that its root is adon (אֲדוֹן) the Hebrew word for master, from which we get Adonai. This word requires a lengthy study in and of itself, but it is primarily used of earthly masters and lords. However, it is also used to refer to the ultimate Master (B’reshith 15:2, D’varim 3:24). All of these boards are supported and sustained by a word used to refer to God Himself. Is this just another coincidence? Is this merely contrived? Now, why would God choose to use silver sockets rather than a stronger material? These silver sockets were to be the material that stood between the boards and the earth or ground itself. It was the silver that was used to be the payment for the betrayal and subsequent death of Yeshua. Silver represented the “blood” money.

Zechariah 11:13 And יהוה said to me, “Throw it to the potter” — that princely price

Hebr. 3:1 Daarom heilige broeders, deelgenoten van de hemelse roeping, denkt aan de Apostel en de Hogepriester van onze belijdenis, Messiah Yeshua, 2 die aan Hem getrouw was die Hem benoemde, zoals ook Moshe in heel Zijn huis getrouw was. 3 Want deze Ene werd meer glorie waardig gerekend dan Moshe, aangezien Hij die het huis bouwde meer eer heeft dan het huis. 4 Welk elk huis wordt door iemand gebouwd, maar Hij die alle dingen bouwde is Elohim. 5 En Moshe was inderdaad getrouw in heel Zijn huis als een dienaar, voor een getuigenis van die dingen waarvan daarna zou worden gesproken, 6 maar Messiah als een Zoon over Zijn eigen huis, wiens huis wij zijn als wij het vertrouwen en het verheugen van de hoop tot het eind vasthouden.

Kunt u de logische verwijzing naar Moshe en de tabernakel in deze beschrijvingen zien van de aard van het lichaam van Messiah? Is het alleen maar een toeval dat wanneer God het vlees van mensen aanneemt en onder ons verblijft Hij verkiest om een timmerman te zijn? Terloops, het Hebreeuws dat daar gebruikt is, wijst eerder op een architect of een ontwerper dan op een timmerman. In 1 Kefa (Petrus) 2:5-6, herinnert Kefa ons er opnieuw aan wie wij zijn. “U ook, als levende stenen, wordt tot een geestelijk huis opgebouwd, een heilig priesterschap, om geestelijke offers op te offeren aanvaardbaar voor God door Yeshua Messiah...” En tenslotte vertelt Sha’ul (Paulus) ons in 2 Kor. 5:1, ‘want wij weten dat als ons aards huis van dit tabernakel gaat ontbonden worden, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemel.’

Al deze planken worden in ‘adenehem kaseph’ (אֲדֵנֵיהֶם כֶּסֶף) gezet. Dit zijn zilveren houders. Het hier gebruikte woord voor houder is ‘eden’ (אֲדֵן) wat in deze vorm overal in de Schrift met houder vertaald is. Zijn letterlijke betekenis is een basis verstrekken of ondersteunen. Het is geen toeval dat zijn wortel adon (אֲדוֹן) is, het Hebreeuwse woord voor meester, waarvan Adonai komt. Dit woord vereist een uitgebreide studie op zich, maar het wordt hoofdzakelijk voor aardse meesters en heren gebruikt. Nochtans wordt het ook gebruikt om naar de uiteindelijke Meester te verwijzen (B’reshith 15:2, D’varim 3:24). Al deze planken wordt gesteund en ondersteund met een woord dat wordt gebruikt om naar God zelf te verwijzen. Is dit slechts een ander toeval? Wordt dit slechts gecombineerd? Nu, waarom zou God verkiezen om zilveren houders te gebruiken i.p.v. een sterker materiaal? Deze zilveren houders moesten het materiaal zijn dat zich tussen de planken en de aarde of de grond zelf bevond. Het was het zilver dat gebruikt werd als betaling voor het verraad en de daaropvolgende dood van Yeshua. Zilver vertegenwoordigde het “bloed” geld.

Zach. 11:13 En יהוה zei tot mij: “Werpt het naar de pottenbakker” — die prinselijke prijs die zij op

they set on me. So I took the thirty pieces of silver and threw them into the house of יהוה for the potter.

Matthew 27:6 *But the chief priests took the silver pieces and said, “It is not lawful to put them into the treasury, because they are the price of blood.”*

In Sh'mot 26 verse 30, the Lord concludes the revelation of the boards with one final comment. He says, ‘And thou shalt rear up the tabernacle according to the fashion thereof which was shown thee in the mount.’ The entire tabernacle is to be raised up according to what Moshe was previously shown in the mount. The phrase “to rear up” is in the Hebrew vaheqemota (וַהֲקִמֹתָ). This word means to arise or to rise up and establish. It is translated into English as ‘to fulfill’. In the Septuagint translation of this verse the Greek word anasteseis is used. This word in the Brit Chadashah is translated as RESURRECTION!” (end of quote)

Okay, let’s change directions and take a look at what we have come to know as the “golden calf”. We have such a difficult time understanding how the children of Israel, after experiencing the voice and the glory of יהוה could have stooped to the worship of an idol calf made of gold. Let’s start with the context of the situation. Back a few chapters we were told that Moshe (and Yehoshua) ascended Mount Sinai without telling the people exactly when he would return:

Shemot 24:12 *Then יהוה said to Moshe, “Come up to Me on the mountain and be there; and I will give you tablets of stone, and the Torah and commandments which I have written, that you may teach them.” 13 So Moshe arose with his assistant Yehoshua, and Moshe went up to the mountain of Elohim. 14 And he said to the elders, “Wait here for us until we come back to you. Indeed Aharon and Hur are with you. If any man has a difficulty, let him go to them.”*

The information that Moshe leaves with the elders is totally open-ended as far as when he will return. Only we, the readers, are informed that he was on the mountain for 40 days:

Shemot 24:18 *So Moshe went into the midst of the cloud and went up into the mountain. And Moshe was on the mountain forty days and forty nights.*

Moshe has been up and down on that mountain more than once:

Shemot 19:3 *And Moshe went up to Elohim, and יהוה called to him from the mountain, saying, “Thus you shall say to the house of Jacob, and tell the children of Israel:*

mij hebben gezet. Dus nam ik de dertig zilverstukken en wierp ze in het huis van יהוה voor de pottenbakker.

Mat. 27:6 *Maar de belangrijkste priesters namen de zilverstukken en zeiden: “Het is niet gewettigd om ze in de schatkist te doen, omdat zij de prijs van bloed zijn.”*

In Sh'mot 26 vers 30, besluit de Here de onthulling van de planken met één laatste commentaar. Hij zegt: ‘En gij zult de tabernakel oprichten volgens de uitvoering daarvan, die u in de berg getoond is.’ De ganse tabernakel moet opgericht worden volgens wat Moshe eerder in de berg werd getoond. De uitdrukking “oprichten” is in Hebreeuwse vaheqemota (וַהֲקִמֹתָ). Dit woord betekent opstaan of oprichten en vestigen. Het is in het Engels als ‘realiseren’ vertaald. In de Septuagint vertaling van dit vers wordt het Griekse woord anasteseis gebruikt. Dit woord wordt in de Brit Chadashah (NT) als VERRIJZENIS vertaald!” (einde citaat)

O.k., laten we het over een andere boeg gooien en kijken naar wat wij als “gouden kalf” hebben leren kennen. Wij hebben zulk een moeite met te begrijpen hoe de kinderen van Israël, na het ervaren van de stem en de glorie van יהוה zich tot de verering van een van goud gemaakt afgod kalf konden verlaagd hebben. Laten we beginnen met de context van de situatie. Enkele hoofdstukken terug werd ons gezegd dat Mozes (en Yehoshua/Jozua) de berg Sinai opgingen zonder het volk precies te zeggen wanneer hij zou terugkeren:

Shemot 24:12 *Toen zei יהוה tot Mozes, “Kom omhoog tot Mij op de berg en zijt daar; en Ik zal u tabletten van steen geven, en de wet en geboden die Ik geschreven heb, zodat u hen kunt onderwijzen.” 13 Dus stond Mozes met zijn assistent Joshua op, en Mozes ging op naar de berg van Elohim. 14 En hij zei tot de oudsten, “Wacht hier op ons tot wij bij u terugkomen. Trouwens Aaron en Hur zijn bij jullie. Indien iemand een probleem heeft, laat hem tot hen gaan.”*

De informatie die Mozes bij de oudsten achterlaat is helemaal niet duidelijk wat betreft wanneer hij zal terugkomen. Alleen wij, de lezers, zijn ervan op de hoogte dat hij gedurende 40 dagen op de berg was:

Shemot 24:18 *Zo ging Mozes in het midden van de wolk en ging erin de berg op. En Mozes was veertig dagen en veertig nachten op de berg.*

Moshe is die berg meer dan eens opgeklommen en afgedaald:

Shemot 19:3 *En Mozes ging op tot Elohim, en יהוה riep tot hem vanaf de berg, zeggend: “Zo zult gij tot het huis van Jacob zeggen, en de kinderen van Israel vertellen:*

Shemot 19:20 Then יהוה came down upon Mount Sinai, on the top of the mountain. And יהוה called Moshe to the top of the mountain, and Moshe went up.

Shemot 24:1 Now He said to Moshe, “Come up to יהוה, you and Aharon, Nadab and Abihu, and seventy of the elders of Israel, and worship from afar. 2 “And Moshe alone shall come near יהוה, but they shall not come near; nor shall the people go up with him.”

None of these previous trips appear to have been more than a day or two. So how long do you think the children of Israel thought Moshe would be gone? Supposedly Moshe was just going up to get the tablets of stone that יהוה had written on (Shemot 24:12). How long would YOU expect that to take? Now this is the rest of the information that the children of Israel had to process when Moshe walked up on that mountain:

Shemot 24:17 The sight of the glory of יהוה was like a consuming fire on the top of the mountain in the eyes of the children of Israel.

Put yourselves in the sandals of the children of Israel. You're standing at the foot of the mountain, watching this consuming fire occurring where your leader has just ascended to. You know that in the past, Moshe has been up to the top of the mountain amidst the fire and smoke. Yet he has never been gone for so many days. Perhaps he has been consumed by the fire. If he was dead, then someone must make a decision about what to do from here. The Almighty had told them more than once of their future destination:

Shemot 3:8 “So I have come down to deliver them out of the hand of the Egyptians, and to bring them up from that land to a good and large land, to a land flowing with milk and honey, to the place of the Canaanites and the Hittites and the Amorites and the Perizzites and the Hivites and the Jebusites.

Shemot 6:8 ‘And I will bring you into the land which I swore to give to Abraham, Isaac, and Jacob; and I will give it to you as a heritage: I am יהוה.’ “

It is interesting that you do not see anyone suggesting that they return to Egypt. Instead, they seem to have set their sites on the Promised Land. The problem will be that they think they must now decide HOW that will happen:

Shemot 32:1 Now when the people saw that Moshe delayed coming down from the mountain, the people gathered together to Aharon, and said to him, “Come, make us elohim (אלהים) that shall go before us; for as for this Moshe, the man who brought us up out of the land of Egypt, we do not know what has become of him.”

Shemot 19:20 Toen kwam יהוה neer op de berg Sinai, op de top van de berg. En יהוה riep Mozes naar de top van de berg, en Mozes ging naar boven.

Shemot 24:1 Nu zei Hij tegen Mozes: “Kom omhoog naar יהוה, gij en Aaron, Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israel, en aabid van verre. 2 “En Mozes alleen zal tot יהוה komen, maar zij zullen niet naderen; noch zal het volk met hem naar boven gaan.”

Geen enkele van deze eerdere tochten lijken meer dan een dag of twee geduurd te hebben. Dus hoe lang denk je dat de kinderen van Israel dachten dat Mozes weg zou zijn? In de veronderstelling dat Mozes alleen maar opging om de tabletten van steen waarop יהוה geschreven had (24:12) te gaan halen. Hoelang had JIJ verwacht dat dit zou duren? Nu, dit is de overige informatie die de kinderen van Israel te verwerken hadden toen Mozes die berg opging:

Shemot 24:17 De aanblik van de glorie van יהוה was als een verterend vuur op de top van de berg in de ogen van de kinderen van Israel.

Stel jezelf in de plaats van de kinderen van Israël. U staat aan de voet van de berg, lettend op dit verterend vuur op de plaats waar uw leider net naar opgeklimmen is. U weet dat in het verleden, Moshe tot de top van de berg te midden het vuur en de rook is geweest. Maar toch is hij nooit zoveel dagen weg-geweest. Misschien is hij door het vuur verteerd. Als hij dood is, dan moet iemand beslissen wat vanaf nu te doen. De Almachtige had hen meer dan eens over hun toekomstige bestemming ingelicht:

Shemot 3:8 “Dus ben Ik naar beneden gekomen om hen uit de handen van de Egyptenaren te verlossen en hen van dat land omhoog te brengen naar een goed en groot land, naar een land overvloeierende van melk en honing, naar de plaats van de Kanaänieten en de Hetieten en de Amorieten en de Persieten en de Hivieten en de Jebusieten.

Shemot 6:8 ‘En Ik zal u brengen in het land dat Ik gezworen heb aan Abraham, Isaac, and Jacob te geven; en Ik zal het u als een erfenis geven: Ik ben יהוה.’

Het is frappant dat u niemand ziet voorstellen om naar Egypte terug te gaan. In plaats daarvan, lijkt het dat zij hun zinnen op het Beloofde Land gezet te hebben. Het probleem zal zijn dat zij denken dat zij nu moeten besluiten HOE dat zal gebeuren:

Shemot 32:1 Nu, wanneer het volk zag dat Mozes talmde met van de berg af te dalen, verzamelde het volk zich tot Aaron en zei tot hem: “Kom, maak ons elohim (אלהים) die voor ons uit zullen gaan; want betreffende deze Mozes, de man die ons opracht uit het land van Egypte, wij weten niet wat hem overkomen is.”

Earlier they had been told that a messenger/angel (malak - מַלְאָךְ) would go before them to take them to the land:

Shemot 23:20 “Behold, I send an Angel (malak - מַלְאָךְ); before you to keep you in the way and to bring you into the place which I have prepared...23 “For My Angel will go before you and bring you in to the Amorites and the Hittites and the Perizzites and the Canaanites and the Hivites and the Jebusites; and I will cut them off.

Did you catch the similar phrases in Shemot 23:20 and 32:1?

- Shemot 23:20 – send an angel (malak - מַלְאָךְ) before you to bring you into the place I have prepared
- Shemot 32:1 – make us elohim (אֱלֹהִים) that shall go before us

The word for “gods” in Shemot 32:1 is “Elohim” (אֱלֹהִים). This Hebrew word is usually used in the context of our Creator and Judge, יהוה Elohim, but it is sometimes translated differently:

Psalm 8:5 For You have made him a little lower than the angels (אֱלֹהִים), And You have crowned him with glory and honor.

So perhaps what they are asking for is not a replacement for the Almighty who led them out of Egypt, but rather something visible that would “go before us”. We already read in Shemot 32:1 that they believed that it was Moshe who had led them out of the land of Egypt. Now with the possibility that Moshe was dead, they are looking for another leader; and in their minds, this malak/elohim could be a symbol (they still had an Egyptian mindset) as well as a person. In their minds, they are not actively seeking idolatry or polytheism. They were just reverting back to what was familiar to them.

Let’s continue on to see if this all makes sense:

Shemot 32:4 And he received the gold from their hand, and he fashioned it with an engraving tool, and made a molded calf. Then they said, “This is your elohim, O Israel, that brought you out of the land of Egypt!”

Oh dear! Something seems to be wrong here! Hadn’t they already declared in Shemot 32:1 that it was Moshe that had led them out of Egypt? Now it appears that they want to give the credit to this molded calf. Or...in the same way that they knew it was יהוה that led them out of Egypt yet in their words they say it was Moshe that led them...were they also hoping that this calf could act as the symbol of the same יהוה they had put their trust in? In other words, the calf only represented יהוה. They were not trying to replace יהוה. They were trying to replace Moshe! Man has this need to have a visible symbol of יהוה’s Presence. יהוה knew of that need, and had they waited for Moshe to return they

Vroeger was hen gezegd dat een boodschapper/engel (malak - מַלְאָךְ) vóór hen uit zou gaan om hen naar het land te brengen:

Shemot 23:20 “Zie, Ik zend een engel (malak - מַלְאָךְ) voor u uit om u op de weg te bewaren en u in de plaats te brengen die Ik bereid heb... 23 “Want Mijn engel zal vóór u uit gaan en u inbrengen bij de Amorieten en de Hetieten en de Persieten en de Kanaänieten en de Hivieten en de Jebusieten; en Ik zal hen afsnijden.

Zag u de gelijkaardige uitdrukkingen in Shemot 23:20 en 32:1?

- Shemot 23:20 - zend een engel (malak - מַלְאָךְ) vóór u uit om u in de plaats te brengen die Ik bereid heb
- Shemot 32:1 - maak ons elohim (אֱלֹהִים) die vóór ons uit zullen gaan

Het woord voor “goden” in Shemot 32:1 is “Elohim” (אֱלֹהִים). Dit Hebreeuws woord is gewoonlijk gebruikt in de context van onze Schepper en Rechter, יהוה Elohim, maar wordt soms anders vertaald:

Psalm 8:5 Want U hebt hem een beetje lager dan de engelen (אֱלֹהִים) gemaakt, en U hebt hem met glorie en eer gekroond.

Dus is misschien wat zij vragen geen vervanging voor de Almachtige die hen uit Egypte leidde, maar eerder iets zichtbaar dat “vóór ons uit gaan” zou. Wij lezen reeds in Shemot 32:1 dat zij geloofden dat het Moshe was die hen uit het land van Egypte had geleid. Nu, met de kans dat Mozes dood was, zijn ze naar een andere leider aan het uitkijken, en in hun gedachten zou deze malak/elohim een symbool kunnen zijn (zij hadden nog steeds een Egyptische ingesteldheid) zowel als een persoon. Volgens hun denken waren zij niet actief op zoek naar afgoderij of meergodendom. Zij waren gewoon aan het teruggaan naar wat voor hen vertrouwd was.

Laat ons verder gaan en zien of dat alles steekhoudend is.

Shemot 32:4 En hij ontving het goud uit hun hand, en hij modelleerde het met een graveergeredschap, en maakte een gegoten calf. Toen zeiden zij: “Dit is uw elohim, O Israel, die u uit het land Egypte bracht!”

Och hemel! Er lijkt iets niet in de haak te zijn. Hadden zij niet reeds in Ex.32:1 verklaard dat Mozes hen uit Egypte geleid had? Nu lijkt het dat zij hun vertrouwen aan dit gegoten calf willen schenken. Of ... op dezelfde manier als waarop zij wisten dat het יהוה was die hen uit Egypte leidde, zeggen ze nochtans in hun eigen woorden dat het Mozes was die hen leidde ... waren ze ook aan het hopen dat dit calf kon fungeren als het symbool van dezelfde יהוה waarin ze hun vertrouwen gesteld hadden? M.a.w. het kalf stelde יהוה alleen maar voor. Zij probeerden יהוה niet te vervangen. Zij probeerden Mozes te vervangen. De mens heeft nood aan een zichtbaar symbool van יהוה’s Aanwezigheid. יהוה wist van die behoefte, en zouden ze gewacht hebben op Mozes’ terugkeer, zouden ze

would have received the plans for the Tabernacle – this was יהוה's choice for a physical reality based on a heavenly model.

What Aharon and the children of Israel do next seems to fit with this logic for their actions are almost identical to their experiences 40 days earlier on Mount Sinai. Compare the two:

Shemot 24:4 ... And he (Moshe) rose early in the morning, and built an altar at the foot of the mountain, and twelve pillars according to the twelve tribes of Israel. 5 Then he sent young men of the children of Israel, who offered burnt offerings and sacrificed peace offerings of oxen to יהוה ... So they saw Elohim, and they ate and drank.

Shemot 32:5 So when Aharon saw it, he built an altar before it. And Aharon made a proclamation and said, “Tomorrow is a feast to יהוה .” 6 Then they rose early on the next day, offered burnt offerings, and brought peace offerings; and the people sat down to eat and drink, and rose up to play.

Did you catch these similarities?

- Rose early
- An altar built in front of some sort of a symbol
- Burnt offerings and peace offerings
- Eating and drinking

It is not unlike יהוה to give the children of Israel symbols. The Tabernacle will be filled with them. Later on in Bemidbar (Numbers) and in the book of Joshua, the Ark of the Covenant will lead them into battle. The only difference is WHO it is that is dictating what the symbol will be.

So now we need to figure out... why did the children of Israel choose a golden calf? We know that Israel had some issues coming out of Egypt. The culture that they had lived in for hundreds of years had taken its toll on them and they had not completely given up pagan ways:

Ezekiel 20:5 “ Say to them, ‘Thus says יהוה Elohim: “On the day when I chose Israel and raised My hand in an oath to the descendants of the house of Jacob, and made Myself known to them in the land of Egypt, I raised My hand in an oath to them, saying, ‘I am יהוה your Elohim.’ 6 “On that day I raised My hand in an oath to them, to bring them out of the land of Egypt into a land that I had searched out for them, ‘flowing with milk and honey,’ the glory of all lands. 7 “Then I said to them, ‘Each of you, throw away the abominations which are before his eyes, and do not defile yourselves with the idols of Egypt. I am יהוה your Elohim.’ 8 “But they rebelled against Me and would not obey Me. They did not all cast away the abominations which were before their eyes, nor did they

de plannen voor de Tabernakel gekregen hebben – dit was יהוה's keuze voor een fysieke realiteit gebaseerd op een hemels model.

Wat Aharon en kinderen van Israël daarna doen lijkt met deze logica overeen te komen want hun acties zijn bijna identiek aan hun ervaringen 40 dagen eerder op de berg Sinai. Vergelijk de twee:

Shemot 24:4 ... En hij (Moshe) stond vroeg in de morgen op en bouwde een altaar aan de voet van de berg, en twaalf pilaren naar de twaalf stammen van Israel. 5 Toen zond hij jonge mannen van de kinderen van Israel, die brand-offers offerden en vredeoffers van ossen voor יהוה slachten ... zo zagen zij Elohim, en zij aten en dronken.

Shemot 32:5 Dus toen Aaron het zag, bouwde hij er een altaar voor. En Aaron deed een afkondiging en zei: “Morgen is een feest voor יהוה.” 6 Toen stonden zij op de volgende dag vroeg op, offerden brandoffers, en brachten vredeoffers; en het volk zat neer om te eten en te drinken, en stond op om te spelen.

Vond u deze overeenkomsten?

- Stonden vroeg op
- Een altaar gebouwd tegenover één of andere soort symbool
- Brandoffers en vredeoffers
- Eten en drinken

Het is niet dat יהוה er niet van houdt de kinderen van Israel symbolen te geven. De Tabernakel zal ermee gevuld zijn. Later, in Bemidbar (Numeri) en in het boek Joshua (Jozua), zal de Ark van het Verbond hen leiden in de oorlog. Het enige verschil is WIE het is die dicteert welk het symbool zal zijn.

Nu moeten we dus uitzoeken ... waarom de kinderen van Israel een gouden kalf kozen. We weten dat Israël, uit Egypte komend, wat problemen had. De cultuur waarin zij honderden jaren geleefd hadden, had haar tol gevraagd en zij hadden heidense manieren niet helemaal opgegeven:

Eze. 20:5 “Zeg tot hen: ‘Zo zegt יהוה Elohim: “Op de dag toen Ik Israel koos en Mijn hand ophief in een eed tot de nakomelingen van het huis van Jacob, en Mezelf aan hen bekend maakte in het land Egypte, hief Ik Mijn hand op in een eed tot hen, zeggend: ‘Ik ben יהוה uw Elohim.’ 6 “Op die dag hief Ik Mijn hand op in een eed tot hen, om hen uit het land Egypte te brengen in een land dat Ik voor hen uitgezocht had, ‘overvloeiend van melk en honing,’ de heerlijkheid van alle landen. 7 “Toen zei Ik tot hen: ‘Elkeen van jullie, gooi weg de gruwels die voor zijn ogen zijn, en verontreinig uzelf niet met de afgoden van Egypte. Ik ben יהוה uw Elohim.’ 8 “Maar zij rebelleerden tegen Mij en wilden Mij niet gehoorzamen. Zij gooiden niet alle gruwels die voor hun ogen waren weg, noch lieten zij de

forsake the idols of Egypt. Then I said, 'I will pour out My fury on them and fulfill My anger against them in the midst of the land of Egypt.' 9 "But I acted for My name's sake, that it should not be profaned before the Gentiles among whom they were, in whose sight I had made Myself known to them, to bring them out of the land of Egypt.

These verses make it clear that the Israelites had physically left Egypt, but still have some of Egypt left in them. In the Ten Commandments the Father had been very clear:

Shemot 20:4 “*You shall not make for yourself a carved image, or any likeness of anything that is in heaven above, or that is in the earth beneath, or that is in the water under the earth;*

Still, their bent towards idolatry would win out. Why? Because of their stubbornness. יהוה called them “stiff-necked”:

Shemot 32:9 *And יהוה said to Moshe, “I have seen this people, and indeed it is a stiff-necked people!*

Someone with a stiff neck is not able to turn his head from the direction that he is going. Now if you're going in the proper direction...no problem!

Proverbs 4:26 *Ponder the path of your feet, And let all your ways be established. 27 Do not turn to the right or the left; Remove your foot from evil.*

But if you're walking based on the old ways that you're accustomed to...and they are contrary to יהוה's ways, and you are stubborn and will not change...then you are risking the anger of יהוה. In fact He tells us that “stubbornness” is no different than “idolatry”:

1 Samuel 15:23 *For rebellion is as the sin of witchcraft, And stubbornness is as iniquity and idolatry....*

How many people were involved with the sin of the golden calf? We know how many were actually killed by the Levites:

Shemot 32:26 *then Moshe stood in the entrance of the camp, and said, “Whoever is on יהוה's side — come to me.” And all the sons of Levi gathered themselves together to him. 27 And he said to them, “Thus says יהוה Elohim of Israel: ‘Let every man put his sword on his side, and go in and out from entrance to entrance throughout the camp, and let every man kill his brother, every man his companion, and every man his neighbor.’ 28 So the sons of Levi did according to the word of Moshe. And about three thousand men of the people fell that day.*

afgoden van Egypte in de steek. Toen zei Ik: ‘Ik zal Mijn woede over hen uitgieten en Mijn toorn tegen hen volbrengen te midden van het land Egypte.’ 9 “Maar Ik handelde omwille van Mijn naam, opdat die niet ontheiligd zou worden voor de heidenen waaronder zij waren, in wiens aanblik Ik Mezelf aan hen bekend gemaakt had, om hen uit het land Egypte te brengen.

Deze verzen maken duidelijk dat de Israëlieten Egypte fysiek hadden verlaten, maar er was nog wat van Egypte in hen overgebleven. In de Tien Geboden was de Vader zeer duidelijk geweest:

Shemot 20:4 “*Gij zult voor uzelf geen gesneden beeld maken, of enige gelijkenis van iets dat in de hemel boven is, of dat in de aarde beneden is, of dat in het water onder de aarde is;*

Nochtans zou hun neiging tot afgoderij het winnen. Waarom? Omwille van hun hardnekkigheid. יהוה noemde ze “halsstarrig”:

Shemot 32:9 *En יהוה zei tot Mozes: “Ik heb dit volk gezien, en het is inderdaad een halsstarrig volk!*

Iemand met een starre hals is niet in staat om zijn hoofd te draaien in een andere richting dan de richting waarin hij gaat. Nu, als je in de goede richting op weg bent ... geen probleem!

Spr. 4:26 *Overdenk de weg van uw voeten, laat al uw wegen vast zijn. 27 Keer niet naar rechts of links; verwijder uw voet van het kwaad.*

Maar als je aan het wandelen bent op de oude wegen die je gewoon bent ... en die zijn tegengesteld aan Yah's wegen, en je bent hardnekkig en wilt niet veranderen ... dan riskeer je de boosheid van יהוה. In feite vertelt hij ons dat “koppigheid” niets anders dan “afgoderij” is:

1 Sam. 15:23 *Want opstandigheid is als de zonde van tovenarij, en hardnekkigheid is als ongerechtigheid en afgoderij.*

Hoeveel mensen waren betrokken bij de zonde van het gouden kalf? Wij weten hoeveel eigenlijk door de Levieten gedood werden:

Shemot 32:26 *toen stond Moshe in de ingang van het kamp, en zei: “Wie aan יהוה's kant staat — kome tot mij.” En alle zonen van Levi verzamelden zich bij hem. 27 En hij zei tot hen: “Zo zegt יהוה Elohim van Israël: ‘Laat elke man zijn zwaard aan zijn zijde doen, en ga in en uit van ingang tot ingang doorheen het kamp, en laat elke man zijn broer doden, elke man zijn metgezel, en elke man zijn buur.’ 28 Zo deden de zonen van Levi volgens het woord van Moshe. En ongeveer drie duizend man van het volk vielen die dag.*

However, these are not the only people that were killed in response to the sin of the golden calf:

Shemot 32:35 So יהוה plagued the people because of what they did with the calf which Aharon made.

Thus we know that in addition to those who were killed by the Levites, others died in a plague that יהוה brought upon the nation. It is interesting that the Torah does not tell us exactly how many people died in that plague. We were told exactly how many were killed by the Levites. If the Levites killed all those who had participated in the sin, why was it necessary for יהוה to send a plague?

Commentators throughout the ages have given several answers for this question. Most agree that the Levites only killed those who were directly involved with the sin of the golden calf. But what was the attitude of the rest of the people? Three thousand was just a small percentage of the population of the Israelites. Why did the rest of the nation not take action to prevent the construction of the calf and its worship? Did they stand passively by and do nothing to prevent their neighbors from violating the prohibition against idolatry...one of the most important commandments that they had just received from Mount Sinai? Why did they not act? Does passivity go unnoticed by the Almighty?

Hopefully now we have a greater understanding of the plague. יהוה wanted to punish both those who sinned actively by worshipping the golden calf and those who sinned through their passivity. There were probably influential people who took NO action in preventing the sin. In turn, they also died as a result of the plague. We know יהוה was in fact angry with the whole nation:

Shemot 32:10 “Now therefore, let Me alone, that My wrath may burn hot against them and I may consume them. And I will make of you a great nation.”

The whole nation deserved this punishment because of the sin of the few and the passivity of others. Hmm...this is frightening in light of the things that occur in our country by those we could label as the “few”.

After the sin of the golden calf, Moshe no longer will meet יהוה at the top of Sinai, but in his own tent which was called the “tent of meeting”:

Shemot 33:7 Moshe took his tent and pitched it outside the camp, far from the camp, and called it the tent of meeting. And it came to pass that everyone who sought יהוה went out to the tent of meeting which was outside the camp. 8 So it was, whenever Moshe went out to the tent, that all the people rose, and each man stood at his tent door and watched Moshe until he had gone into the tent. 9 And it came to pass, when Moshe entered the tent, that the pillar of cloud descended and

Nochtans, zijn deze mensen niet de enige die in antwoord op de zonde van het gouden kalf werden gedood:

Shemot 32:35 Zo teisterde יהוה het volk wegens wat zij met het calf deden dat Aharon maakte.

Aldus weten wij dat naast hen die door Levieten werden gedood, anderen in een plaag stierven die יהוה over de natie bracht. Het is merkwaardig dat de Torah ons niet precies vertelt hoeveel mensen in die plaag stierven. Ons wordt precies verteld hoeveel er door de Levieten werden gedood. Als de Levieten allen doodden die aan de zonde hadden deelgenomen, waarom was het dan voor יהוה noodzakelijk om een plaag te sturen?

Commentators doorheen de eeuwen hebben allerlei antwoorden op deze vraag gegeven. De meesten zijn het ermee eens dat de Levieten slechts hen doodden die rechtstreeks met de zonde van het gouden kalf betrokken waren. Maar wat was de houding van de rest van het volk? Drie duizend was slechts een klein percentage van de bevolking van Israëlieten. Waarom ondernam de rest van de natie niets om de bouw van het kalf en zijn verering te verhinderen? Stonden zij er passief bij en deden zij niets om hun burens te beletten om het gebod tegen afgoderij te overtreden ... één van de belangrijkste geboden die zij net vanaf berg Sinai ontvangen hadden? Waarom traden zij niet op? Wordt passiviteit door de Almachtige niet opgemerkt?

Hopelijk hebben wij nu een beter inzicht in de plaag. יהוה wilde zowel hen die actief zondigden met het gouden kalf te aanbidden als hen die door hun passiviteit zondigden straffen. Er waren waarschijnlijk invloedrijke mensen die NIETS deden voor het verhinderen van de zonde. Daarom stierven ook zij als gevolg van de plaag. Wij weten dat יהוה in feite boos was op de gehele natie:

Shemot 32:10 “Nu daarom, laat Mij alleen, opdat Mijn toorn vurig tegen hen kan ontbranden en Ik hen kan verteren. En Ik zal van u een grote natie maken.”

De gehele natie verdiende deze straf wegens de zonde van de enkelen en de passiviteit van anderen. Hmm... dit is angstaanjagend in het licht van de dingen die in ons land plaatsvinden door degenen die wij als de “enkelen” zouden kunnen bestempelen.

Na de zonde van het gouden kalf, zal Moshe יהוה niet meer op de top van de Sinai ontmoeten, maar in zijn eigen tent die de “tent van vergadering” werd genoemd:

Shemot 33:7 Moshe nam zijn tent en spande ze buiten het kamp, ver van het kamp, en noemde het de tent van vergadering. En het gebeurde dat iedereen die יהוה zocht naar de tent van vergadering uitging die buiten het kamp was. 8 Zo was het, wanneer Moshe naar de tent uitging, dat al het volk opstond, en elkeen bij zijn tentdeur stond en op Moshe lette tot hij in de tent was gegaan. 9 En het gebeurde, wanneer Moshe de tent inging, dat de wolkkolom daalde en bij de deur van de

stood at the door of the tent, יהוה talked with Moshe. 10 All the people saw the pillar of cloud standing at the tent door, and all the people rose and worshiped, each man in his tent door. 11 So יהוה spoke to Moshe face to face, as a man speaks to his friend. And he would return to the camp, but his servant Yehoshua the son of Nun, a young man, did not depart from the tent.

There is little the people can do now. They stand and watch from afar because they are conscious of what they have lost. In verse 10 it says that the people “worshiped” (שָׁחָה). The word implies that they were bowing down. When the Almighty informed Moshe of the sin of the golden calf, He told Moshe that the people “have made a molded calf and have worshipped/bowed (שָׁחָה) to it:

Shemot 32:8 “They have turned aside quickly out of the way which I commanded them. They have made themselves a molded calf, and worshiped (שָׁחָה) it and sacrificed to it, and said, ‘This is your elohim, O Israel, that brought you out of the land of Egypt!’ “

We can look now at their “shachah” (שָׁחָה) as an act of repentance. The people are now bowing (שָׁחָה) to the proper deity as they witness the Presence speaking with Moshe. They are imitating what Moshe is doing, albeit from a distance. The “Tent of Meeting” is also one of the names for the Tabernacle. It is interesting that in Shemot 33:11 we are told that Yehoshua never left the tent where Moshe/Torah is. In this “Tent of Meeting” Yehoshua is a type and shadow of Yeshua who is our eternal High Priest:

Psalm 110:4 יהוה has sworn And will not relent, “You are a priest forever according to the order of Melchizedek.”

Hebrews 6:20...Yeshua, having become High Priest forever according to the order of Melchizedek.

Many people have died and Moshe seeks more answers from the Almighty who agrees to display His glory before him:

Shemot 33:19 Then He said, “I will make all My goodness pass before you, and I will proclaim the name of יהוה before you. I will be gracious to whom I will be gracious, and I will have compassion on whom I will have compassion.” 20 But He said, “You cannot see My face; for no man shall see Me, and live.”

In his eagerness to see יהוה’s glory, he instead finds himself humbly bowing low in the cleft of a rock. The hand of the Almighty shields him so that he can only get a glimpse of יהוה’s back. Thus another lesson to be learned...when we walk with our Adonai, we can never lead, but only follow. Several times Yeshua gave the command to follow:

tent stond, dat יהוה met Moshe sprak. 10 Heel het volk zag de wolkkolom bij de tentdeur staan, en heel het volk stond op en aanbad, elkeen in zijn tentdeur. 11 Zo sprak יהוה tot Moshe van aangezicht tot aangezicht, zoals een man tot zijn vriend spreekt. En hij zou naar het kamp terugkeren, maar zijn dienaar Yehoshua de zoon van Nun, een jonge man, vertrok niet van de tent.

Er is weinig wat de mensen nu kunnen doen. Zij staan en kijken van ver toe omdat zij bewust zijn van wat zij verloren hebben. In vers 10 zegt het dat het volk “aanbad” (שָׁחָה). Het woord impliceert dat zij neergebogen waren. Toen de Almachtige Moshe informeerde van de zonde van het gouden calf, vertelde Hij Moshe dat het volk “een gegoten calf gemaakt had en ervoor aanbeden/gebogen (שָׁחָה) hebben:

Shemot 32:8 Zij zijn snel afgeweken van de weg die Ik hen gebod. Zij hebben voor zich een gegoten calf, gemaakt en het aanbeden (שָׁחָה) en eraan geofferd, en gezegd: ‘Dit is uw elohim, O Israë!, die u uit het land van Egypte bracht!’

Wij kunnen nu naar hun “shachah” (שָׁחָה) als daad van berouw zien. Het volk buigt nu (שָׁחָה) voor de juiste godheid als zij getuigen van de met Moshe sprekende Aanwezigheid. Zij imiteren wat Moshe doet, alhoewel vanop een afstand. De “Tent van Vergadering” is ook één van de namen voor de Tabernakel. Het is frappant dat ons in Shemot 33:11 verteld wordt dat Yehoshua nooit de tent verliet waar Moshe/Torah is. In deze “Tent van Vergadering” is Yehoshua een type en een schaduw van Yeshua die onze eeuwige Hogepriester is:

Psalm 110:4 יהוה heeft gezworen en zal er niet op terugkomen: “U bent een priester voor altijd volgens de orde van Melchizedek.”

Hebr. 6:20... Yeshua, Hogepriester voor altijd geworden volgens de orde van Melchizedek.

Velen zijn gestorven en Moshe zoekt meer antwoorden van de Almachtige die ermee instemt om Zijn glorie vóór hem te tonen:

Shemot 33:19 Toen zei Hij: “Ik zal al Mijn goedheid vóór u doen voorbijgaan, en Ik zal de naam van יהוה vóór u afkondigen. Ik zal genadig zijn aan wie Ik genadig zal zijn, en Ik zal medelijden hebben met wie Ik medelijden zal hebben.” 20 Maar Hij zei: “U kunt Mijn gezicht niet zien; want geen mens zal Mij zien, en leven.”

In zijn gretigheid om יהוה’s glorie te zien, treft hij daarentegen zichzelf nederig neerbuigend aan in scheur van een rots. De hand van de Almachtige beschermt hem zodat hij slechts een glimp van יהוה’s rug kan opvangen. Dus, een andere te leren les... wanneer wij met onze Adonai wandelen, kunnen wij nooit vooropgaan, doch alleen volgen. Meerdere keren Yeshua gaf het gebod om te volgen:

Matthew 4:19 Then He said to them, “Follow Me, and I will make you fishers of men.”

Mark 8:34 When He had called the people to Himself, with His disciples also, He said to them, “Whoever desires to come after Me, let him deny himself, and take up his cross, and follow Me.”

As we follow after His ways we become closer to the Almighty through simple service. Thus in the witnessing of His glory, the emphasis is not on יהוה’s physical attributes, but rather on what He DOES for us. Moshe learns that יהוה is seen, not with the eyes, but through acts of goodness, grace, and compassion.

Rick Spurlock lists and describes these 13 attributes as seen in Shemot 34:6-7:

1. HaShem (יהוה) – emphasis upon covenant-keeping and mercy
2. Hashem (יהוה) – repeated, He is unchanging
3. G-d (El - אֱלֹהִים) – Divinely merciful
4. Compassionate (Rachum - רַחוּם) – as a mother is to her infant
5. Gracious (Chanun - חַנּוּן) – shows favor to the undeserving
6. Slow to Anger (Erek Apayim - אֶרֶךְ אַפַּיִם) – waits for sinners to repent
7. Abounding in Loving-kindness (Rav Chesed - רַב־חֶסֶד) – Covenant faithfulness
8. Truth (Emet - אֱמֶת) – Not capricious or varying
9. Keeps Lovingkindness for thousands (Notzeir Chesed L’Alafim - נֹצֵר חֶסֶד לְאַלְפִים) – Covenant devotion
10. Forgives Iniquity (Nosei Avon - נוֹשֵׂא עֲוֹן) – Bears intentional sin
11. Forgives Transgression (Nosei Pesha - נוֹשֵׂא פְשָׁע) – Bears rebellious sin
12. Forgives Sin (Nosei Chata’ah - נוֹשֵׂא חַטָּאת) – Bears inadvertent sin
13. Who Cleanses (Nakey - נִקְיָה) – He cleanses sin

The Torah commands us how to follow after Him:

Devarim/Deuteronomy 13:4 “You shall walk after יהוה your Elohim and fear Him, and keep His commandments and obey His voice, and you shall serve Him and hold fast to Him.”

For the past few weeks as we have followed the Israelites through the wilderness, we have seen the Father feeding the hungry, providing water for the thirsty, and giving them rest when they were weary. Do we attempt to walk in His footsteps, providing in the same way for those He has put in our path? Yeshua lists these giving attributes as some of those which are descriptive of the people who have “followed Him” and will inherit the kingdom:

Matthew 25:34 “Then the King will say to those on His right hand, ‘Come, you blessed of My Father, inherit the kingdom prepared for you from the foundation of the world: 35 ‘for I was

Mat. 4:19 Toen zei Hij tot hen: “Volg Mij, en Ik zal u tot vissers van mensen maken.”

Marc. 8:34 Toen Hij de mensen tot Zich had geroepen, en Zijn discipelen ook, zei Hij tot hen: “Wie na Mij wenst te komen, laat hij zichzelf ontkennen, en zijn kruis opnemen, en Mij volgen.”

Als wij Zijn manieren navolgen komen wij door eenvoudig dienen dichter bij de Almachtige. Aldus in het getuige zijn van Zijn glorie, ligt de nadruk niet op יהוה’s fysieke kenmerken, maar eerder op wat Hij voor ons DOET. Moshe leert dat יהוה niet met de ogen wordt gezien, maar via daden van goedheid, gunst, en medeleven.

Rick Spurlock somt en beschrijft 13 eigenschappen zoals die in Shemot 34:6-7 worden gezien:

1. HaShem (יהוה) – nadruk op verbond-bewaren en genade
2. Hashem (יהוה) – herhaald, Hij verandert niet
3. G-d (El - אֱלֹהִים) – Goddelijk medelevend
4. Medelijdend (Rachum - רַחוּם) – als een moeder voor haar zuigeling
5. Genadig (Chanun - חַנּוּן) – toont voorliefde tot de niet-verdienende
6. Langzaam tot toorn (Erek Apayim - אֶרֶךְ אַפַּיִם) – wacht op zondaars om zich te berouwen
7. Overvloedig in tedere liefde (Rav Chesed - רַב־חֶסֶד) – Verbondstrouw
8. Waarheid (Emet - אֱמֶת) – Niet grillig of veranderend
9. Bewaart tedere liefde voor duizenden (Notzeir Chesed L’Alafim - נֹצֵר חֶסֶד לְאַלְפִים) – Verbondstoewijding
10. Vergeeft Ongerechtigheid (Nosei Avon - נוֹשֵׂא עֲוֹן) – Verdraagt opzettelijke zonde
11. Vergeeft Overtredingen (Nosei Pesha - נוֹשֵׂא פְשָׁע) – Verdraagt opstandige zonde
12. Vergeeft Zonde (Nosei Chata’ah - נוֹשֵׂא חַטָּאת) – Verdraagt onbewuste zonde
13. Die Reinigt (Nakey - נִקְיָה) – Hij reinigt zonde

De Torah instrueert ons hoe Hem na te volgen:

Devarim/Deut. 13:4 U zult יהוה uw Elohim navolgen en Hem vrezen, en Zijn bevelen houden en Zijn stem gehoorzamen, en u zult Hem dienen en u aan Hem vastklampen.

In de afgelopen weken, als wij de Israëlieten door de wildernis hebben gevolgd, hebben wij de Vader de hongerigen zien voeden, water aan de dorstigen zien verstrekken, en hen rust geven toen zij vermoeid waren. Proberen wij om in Zijn voetstappen te wandelen, op de zelfde manier hen voorziend die Hij op onze weg heeft gebracht? Yeshua somt deze gegeven kenmerken op terwijl sommigen daarvan beschreven zijn als het volk dat “Hem gevolgd” heeft en het koninkrijk zal erven:

Mat. 25:34 Dan zal de Koning tot die aan Zijn rechterhand zeggen: ‘Kom, gij gezegenden van Mijn Vader, erft het koninkrijk dat voor u vanaf de grondlegging van de wereld bereid is: 35 want

hungry and you gave Me food; I was thirsty and you gave Me drink; I was a stranger and you took Me in; 36 'I was naked and you clothed Me; I was sick and you visited Me; I was in prison and you came to Me.'

The commandments are a guide which enables us to fall in step behind Him. When we keep the commandments with a loving heart, others can glimpse a view of our Heavenly Father.

1 John 2:5 But if anyone obeys his word, Yah's love is truly made complete in him. This is how we know we are in him: 6 Whoever claims to live in him must walk as Yeshua did.

Shabbat Shalom,
Ardelle

Ik was hongerig en u gaf Mij voedsel; Ik was dorstig en u gaf Mij drank; Ik was een vreemdeling en u nam Mij binnen; 36 Ik was naakt en u kleetde Mij; Ik was ziek en u bezocht Mij; Ik was gevangen en u kwam tot Mij. '

De geboden zijn een gids die ons in staat stellen om in zijn tred achter Hem aan te komen. Wanneer wij de geboden houden met een liefhebbend hart, kunnen anderen een glimp zien van onze Hemelse Vader.

1 Joh. 2:5 Maar als iemand zijn woord uitvoert, wordt de liefde van Yah echt in hem volledig gemaakt. Zo weten wij dat wij in hem zijn: 6 Wie beweert van in hem te leven moet wandelen zoals Yeshua.

Shabbat Shalom,
Ardelle